

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΕΝΟΣ... ΠΟΔΙΟΥ!

Το παρακάτω έπεισόδιο θα έμοιαζε με φάρσα, αν δεν έπαθεβαινόταν έπισημως απ' όλες τις αμερικανικές εφημερίδες.

Ένας καθώς πρέπει κύριος, παρουσιάστηκε κοιμισμένος στο Δημαρχείο και ζήτησε μια άδεια ταφής.

- Καί ποιός σάς πέθανε, κύριε; τόν ρώτησε ο υπάλληλος.
- Η γυναίκα μου, κύριε, τόν πόδι μου. Καί θέλω νά τό θάψω.
- Τό πόδι σου; Δέν καταλαβαίνω!...
- Μά είνε άπολύσιπτο, κύριε! Πρό καιρού μου έζησαν τό πόδι στο νοσοκομείο και μου τό άνακατέστησαν με ξύλινο. Θέλω, λοιπόν, νά τό... κηδεύσω χριστιανικά.

Ο υπάλληλος τάξε χαμένα και νόμιζε πως είχε νά κάνει με κανέναν τρελλό.

— Αμφιβάλλετε, κύριε; είτε ο Αμερικανός. Δέν έχω τό δικαίωμα τάχα νά θάψω τό νεκρό από μέλος του σώματός μου; Ο Θεός ξέρει πόσο τό έκλαιγα όταν πεθάνε!... Του έχω ετοιμάσει μάλιστα κι ένα μαριμάριο μνημείο, πού μου κόστισε χίλια δολάρια...

— Φυσικά, δέν έχω αντίρρηση, απάντησε ο υπάλληλος. Όρίστε, ή άδεια τής ταφής και ο Θεός νά δώσει ν' άργήσει νά πάη τό υπόλοιπο του σώματός σας προς συνάντηση του ποδιού σας.

Ύστερ' απ' αυτό, ο θαμνίσκος Αμερικανός έπίπωσε νεκρώσιμα, τά όποια έστειλε σέ άλλους τούς φίλους του.

Επειδή, φυσικά, τό πρόβλημα ήταν πρωτόφανστο, σημείωσε τη μεγαλύτερη έπιτυχία. Η κηδεία ήταν μεγαλύτερη απ' όλην την πόλη και κόσμος πολλές άκολούθησε εις τό νεκροταφείο, σινυδένοντας τό πόδι του Αμερικανού στην τελευταία του κατοικία.

Εκεί ο βαρυντηνών άνάτηρος, κατώρθωσε, πνίγοντας τούς λυγμούς του, νά εύχαριστήσει με λίγες λέξεις τούς προσκεκλημένους για τη συμπάθεια πού του έδειξαν.

Έννοείται ότι δέν έλειψαν και τά κομικά έπεισόδια από την ιστορία αυτή:

Ένας φίλος του άνατήρου π. χ. έξεφώνησε έπιτάφιο λόγο, στον οποίο έξεφείαζε την καρτερικότητα, την δύναμη, την εύλογισία και την καθοριότητα του «μεταστάτοσ». Ένας άλλος πάλι είτε περίπου τά έξής: «Δέν μνησκαζώ επί του τάφου σου πλέον, πολύταλαστον μέλος του άγαπημένου φίλου μου. Είψ' αλήθεια ότι πολλές φορές έδέχτην τά λακτισματά σου κατά την διάφοριαν των παιγνιδιών μας. Αλλά όμολογώ ότι έστειλες την σφαίρα του φρουτ-μαπό άριστοτεχνικώτατα στο τέμα της. Καί τότε άς παραλάβει ο Ύψιστος την ψυχήν σου και άς την αναπαύσει εις άλλας σφαίρας, όπου δέν υπάρχουν βάσινα, δρόμοι, κάλιο και στενά παπούτσια. Γιαίν έχωσ έλαφράν!...»

νομήσουμε!... Δέν είνε μάλιστα άπίθανο νά τό ήθετε τώρα συγκυαή και νά μίν ξανασρωμηθώ ποτέ από τη θέσι του!

Και οι δύο άνδρες ανέθηκαν στο άμάξι γελώντας για τό «παιγνίδι» πού έπαιξαν του γέρον, ενώ ο Καντέν έξακολούθησε νά μείνη άναυδος κι' έμβρόντητος στον κρυφώνα του. «Όστε οι δύο άνεμοι του είχαν συνεννοηθεί νά του παίζουν τη μακάβρια αυτή κομωδία, για νά πεθάνη από τό φόβο του και νά τόν κληρονομήσουν μια ώρα άργητέρα.

— Δέν θά τό έπιτύγξει! φώναζε τέλος ο ματάκια Καντέν, σφίγγοντας με λύσσα τις γροθιές του.

Και τράβηξε για τό χωριό του...

Την άλλη μέρα, ο Καντέν δοκίμασε μια άλλη συγκυαή, πού έντονη. Ο άνεμικός του ο Ζαννό βροθέθηκε δολοφορμημένος στον κάμπο, κοντά στο άμάξι του. Και μέσα στο άμάξι ύπηρχε ένα άδειανό φέρετρο! Κανείς δέν μπόρεσε νά ξηγήση τό μυστήριο αυτό. Μονάχα ο Καντέν κατάλαβε τι είχε συμβεί. Ο Ματουρέν σκότωσε τόν Ζαννό για νά πάρη αυτός δόλοληρη την κληρονομία!

Ο Καντέν σκέφτηκε στην αρχή νά καταγγείλη τόν Ματουρέν. Τόν συγκράτησε όμως ή σκέψη πως ήταν παιδί του αδελφού του και πως ή καταδίκη του θ' άτίμαζε την οικογένειά τους... Επειδή όμως δέν ήθελε νά τόν κληρονομήση ο κακοήγος άνηρικός του, ο ματάκια Καντέν αποφάσισε νά βάλη στο κεφάλι του, τώρα στα γεράματα, τούς μετελάδες του γάμου! Παντρεύτηκε λοιπόν μια πενηντάρα χήρα του χωριού και πήγε κι' έγκαταστάθηκε μαζί της σ' άλλο χωριό... Η ξαφνική αυτή άπάρσι του ιδιότροπου γέρον κατέληξε τούς χωρικούς περισσότερο και από τό μυστήριο του φόνου του Ζαννό! Όστόσο, κανένας δέν έμυθε ποτέ την αλήθεια. Ούτε ο άνεμικός του ο Ματουρέν, πού πήγαινε νά σκάση από τό κακό του για τό ξαφνικό παντολόγημα του γέρον Ξεκούτηρ, όπως έλεγε τόν θείο του...

ANDRÉ REUZE

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο βασιλεύς Γεώργιος στα Τρικινάλα. Η παρουσίασις των προσετών. Τα... άκατανόητα και... μυστηριώδη επαγγέλματα. Οπου ο βασιλεύς σατίζει. Τετράστιχα του πολέμου 1912—13. Το δάνειο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ο άειμνητος Γεώργιος ο Α' πήγε για πρώτη φορά στα Τρικινάλα, κατέβηκε στο σπίτι ενός προυχόντος πού σήμερα δέν υπάρχει πιά, γιατί κατεδαφίστηκε. Οι προσετοί της πόλεως, την άλλη μέρα τό πρωί, πήγαν νά χειρετήσουν τόν βασιλέα τους. Συνέβησαν τότε τά παρακάτω χαριτωμένα έπεισόδια, τά όποια διηγείται μια θεσσαλική εφημερίς της εποχής εκείνης.

Με τό χαριστηριστικό χαριγέλι του ο βασιλεύς, όρθιος μπροστά στην πόρτα του διαμώτιου του, χειρετούσε έναν-έναν, με τη σειρά, τούς προυχόντας τών Τρικινάλων.

Μετά από τόν Δημαρχο, πού χειρετήρησε και διά σχετικής προσφωνήσεως τόν βασιλέα, παρουσιάστηκε ένας γέρος διαπτοσφόρος.

- Καί τι δουλειά κάνετε; τόν ρώτησε ο Γεώργιος.
- Γνώμη πούλω, Μεγαλειότατε.
- Δηλαδή;
- Για τά φρονιάμα πρώτος είμαι. Νά, έχω στην τσέπη μου και τά τατιά μου!...

Ο βασιλεύς, βλέποντας ότι δέν θά μπορούσε νά συνεννοηθή με τόν άνθρωπο εκείνον, προσποιήθηκε ότι κατάλαβε και άποχαμετώντας τον πού είτε με την ξενική προσφορά του:

— Α!... ώραία, ώραία!... Καίρω πού!

Ύστερα απ' τόν «Γνώμη Πούλω», παρουσιάστηκε ένας ταυρικός.

- Κι' έσεις τι δουλειά κάνετε; τόν ρώτησε ο Γεώργιος.
- Ταυρικός σαίτης, αφέντη βασιληά μ'.
- Ταυρικός σαίτης;...
- Μάλιστα... Όσο και τά τατιά μου. Καί ο βασιλεύς, μη καταλαβαίνοντας και πάλι τίποτα, έπανελάσε την ίδια έπαδό:

— Α!... Καίρω πού!...

Ο κατοπινός ήταν ένας βυροσόδημος.

- Ελόγκου σου τι δουλειά κάνεις; ρώτησε ο Γεώργιος.
- Ταυτάκης, βασιληά!
- Πούλως κατό, δηλαδή, τοίγαρα;
- Ένας έξιπνότερος Τρικαλινός βυροσόδημος τότε για νά διαφορίση τόν βασιληά:

— Όχι, Μεγαλειότατε, είτε, Ο άνθρωπος από δώ άργάζει τοίγαρα στο μούσχο...

— Α!... Καίρω πού, ξανάτε ο Γεώργιος, χωρίς νά κατάλαβη και τη φορά αυτή γνύ.

Ύστερα ήθε ή σειρά ενός... φυσικά.

- Κι' ελόγκου σου ταυτάκης; τόν ρώτησε ο Γεώργιος.
- Όχι... Εγώ κουκουφεζαλάς είμαι, λαμπλαμπίς, πένω, πάρε, δόσε...
- Α! κατάλαβα, κατάλαβα... Καίρω πού... Ξανάτε με χαμόγελο ο βασιληάς, ενώ από τό μωπατό του άρχισε νά τρέχη ιδρώς άγονίας, βλέποντας μη άτελείωτη σειρά άνθρώπων, πού περιμεναν τη χειραγία του.

Αναγκάστηκε λοιπόν νά χειρετήρη τούς υπολοίπους, λέγοντας απλάς τό «Καίρω πού», χωρίς νά τολμήση νά τούς ρωτήσει και τι δουλειά κάνουν.

Κατά τούς πολέμους του 1912—13, οι Έλληνες φαντάροι έγραφαν για νά περνάη ή ώρα τους, διάφορα τετράστιχα. Νά δώσ' από αυτά, τά πού χαρκατηριστικά:

Από τό κρύο τά δόντια μου έκαναν κοίται-κοίται εις τό Μπιζάνι, μάνα μου, δέν μ' έκανες κοίται!	Φασόλια πάλι σήμερα μεθαύριο μιζέλια, μ' αυτά πού τρώωσ τ' άχρα είμαστε πειά για γέλια!...
---	---

Ένας φτωχός Τουρκος πού ζούσε στην Αθήνα στα 1810, πήγε μια μέρα σ' έναν πλούσιο Έθραίο γείτονα του, ζητώντας του ένα μικρό δάνειο.

— Θα μου κάνης αυτή τη χάρι, αφέντη, πού είτε. Θα μου κάνης άκόμα και μια άλλη χάρι. Νά μου δώσης μια μεγάλη προσεμία για νά σ' έξοφλήσω.

— Μ' άλλα λόγια, μου ζητάς δυό χάρες, απάντησε ο πλούσιος. Αλλά, ξέρεις, δέν μπορώ παρά μονάχα τη μια νά σου κάω.

- Άς είνε και τη μία!... είτε ο φτωχός.
- Έ, λοιπόν, σου δίνω... τη μεγάλη προσεμία μ' δλη μου την καρδιά!

Κόσκιλο ο Τουρκος.

